

'στῆς συμφορᾶς τῆ φοῦρας:
καλά μου ζυπνητούρικ.

Φ.—'Στῆν Ἄσσο καὶ 'στῆν Πύλαρο, Ρωμηοὶ μου κκακομοί-
χουμένοι πετάτε, (ζηδες,
κ' ὄλοι σας χαιρετάτε
τοὺς θεοὺς κκαρκακοκρηδες,
ὅπου γενιάτι
πῶς πᾶν νὰ κἀνουν τράκα,
κ' ἄλλη μεγάλη τρύπα,
κ' ἔκει νὰ σκυλοπιφῶν
τὸν κάθε παραπίπα.

Κύττα, ζυλένε βλάκκι,
πῶς πᾶν νὰ κἀνουν τράκα.
Και μέσο 'στό τρακάρισμα
μκινόμενος και φρίτων
πολλῶν ἀκούω γκέρισμα
ρητόρων μελιρρῶτων.

Κι' ὁ Κόντες ὁ κκαρωτός, κκαρκακοκρητῆ πρώτος
και δεξιός πιλότος,
τῶν θεοὺ κκαρκακοκρηδῶν τὸ προμερὸ γενιάτι
βλέπει με κρύο μάτι
ἀπὸ τοῦ φάρου τὴν κορφή
και δὲν τοῦ κκαίγεται κκαρφί.

Κι' ἄλλος κκαυτικός βερβάτος,
ὁ μουγγὸς ὁ μουστακάτος,
τοὺς κκαττᾶ, τὰ χέρικ τρίβει,
κ' ὄλο τὰ μουστακικ στρίβει.

II.— Ρωμηοὶ κκανηδούροι,
πνιγμῶν ἀρχίζου ἕμνοι,
πλώρη τρυπᾶ τὴν πλώρη,
πρῶμνη τρυπᾶ τὴν πρῶμνη.

Γκκλό φουρτουνακσμένο
τὸ κκατόσ σας περῆ,
τὸ κκῶμ λυσασμένο
τὸ κκατός κκαυερνᾶ.

Μάικκι πακπαφίγιοι,
μάικκι κ' ἔλ'οί φλόκιοι...
βοκαγῆς πνιγμοὺ μες σφίγγει,
τί λές, κύρ Θεοτόκη;

Τὸν νοῦ σας, κκαπετόνιοι,
μὴν πέσωμε 'στὸν κκαθό...
γεγά σου, Πακπαδογιάννη,
τοῦ Φερεντινοῦ μπράβο.

Τρόμος κ' ἀνατριχίλα...
τὸν νοῦ σας και περνούμε
τὴν Κάρυθτι, τὴν Σκύλλα,
κ' ἔν θῆματτα γενοῦμε
σὲ τοῦτο τὸν κκαίρὸ
συγκρούσεως ἀγρίας,
μὲνει τὸ πατερο
ἀγκυρᾶ σωτηρίας.

Πλοίαρχος τῆς κκαρλάτας
λαῖς χαιροκρεται,
κ' ὄλους τοὺς ἐπιβάτας
τοὺς πᾶνουν ἑμετοί.

Κάνουν νερά τὰ κύττα,
κἀθ' ἐπιβάτης φρίττει.
Σωτήρης σὰς ἔλατε,
Ράλλη μου Γκκινουλάτε,
και Θεοδωρῆ Δεστούννη,
και σὺ, κύρ Θεοτόκη,
μὲ τὸ φιλό μπκαστῶνι,
ποῦ σ' ἔπικσαν σορόκιο.

Φ.—'Στῆν Ἄσσο και 'στῆν Πύλαρο, μωρὲ παιδιὰ, πηδάτε
και ζκαντραγουδάτε.
Κύρ Θεοδωρῆ κκαρβόλαρε,
'πῆρε βορῆς κ' ἀμύλαρε,
και σὺ, κύρ Μῆτσο μάκκρε,
μὲ τὸ Κορδῶνι τράκαρε.

Πηδάτε μες 'στῆν Πύλαρο, πηδάτε μες 'στῆν Ἄσσο,
νὰ γκκαυτραγουδάτε και σὰς κκαρτὸ τὸ μπάσο.
Κκαυπάμε τὰ κκαρβίλια μες, κκαυπάμε και τὰ στέρνα μες,
κύρ Θεοτόκη, πρόφθισαι και τρέξε και κκαυέρνα μες
μαζί με τὸν Σιμόπουλο, τὸν ἄξιὸ πιλότο σου
και 'στῆς φουρτοῦνας κκαστῶρα,
και κάθε κκαμκρῶτο σου
νὰ τὸν ἴδω προγάστορα.

Κκι σὲ, φκκᾶ μουστακκκῆ,
λαῖς σωτήρα σὲ κκαλεῖ,
και μέσο 'στό τρακάρισμα, ποῦ σκάφη κκατεθύσσε,
τοὺς κκαυκούς βοθῆσσε,
προτοῦ 'στό φουτὸ νὰ γκαθῶν, κ' ἀντὶ νὰ πιάνης φκκῆρι
νὰ μπλέκουν μες 'στό δίκτυ σου τῶν γκαυκῶν ποδάρικ.

Ἐμπρός, παιδιὰ τοῦ τραγουδοῦ...
τὸ τέλος κάθε κκαξειδιοῦ
δὲν εἶναι παρὰ πνιζίμο
και τῆς κκαυλῆς μες πρῆξιμο
και μες 'στὰ φκκᾶ ρίξιμο.

Θὰ γίνη τὸ τρακάρισμα... πᾶν ἢ φκακῆς τοῦ κκακού,
και τῶρα, Περικλέτο μου, τοὺς κκαυερνῆτες ἄκου.

Τάδε Ράλλης ὀμιλεῖ
'στὸν ξυλᾶ τὸν μαμαπαλᾶ.

Γέρο πλοίαρχε τῆς Ἄσσου,
βάρδα και θὰ κκαδαντ'ἀρω...
κκῆττα κκαλά μπροστά σου
κ' ἔρχομαι νὰ σὲ τρακάρω.

Ὁ Κορδῶνκας σου τείναι;
βάρδα, γέρο-Φερεντινε.
Θὰ σοῦ σπάσω τὴν κκαρῖνα,
δὲν φοβοῦμαι τὸν θυμὸ σου,

και με την τρομπουκρίνα
θά κηρύξω τόν χαμό σου.

Κι' αν ή Πύλαρος βουλιάζει, δέν τά χάνω, δέν σαστίζω,
έλλο δεύτερο κεράει, μιά χαρά κηλαφακίζω,
και λουστρώμα με τούς άλλους πέρνω και τόν Κερκάρπνο,
και τού πλοίου μου κκατάρτη τά μακρά του σκέλη κάνω.

Θοδωράκη, τράβα πίσω,
βάρδα και θά σε κτυπήσω
με τούς ναυτικούς τούς νόμους...
τούς δικούς σου τούς λουστρώμους
για δικούς μου δέν τούς θέλω...
πάρτους... πίσω σου τούς στέλλω.

Πάρε τόν Μερλόπουλό σου
και τόν Φερμακόπουλό σου.
Τήν ανάγκη πιά δέν έχω κάθε Κορδοноλοστρώμου
νά μου κίβη, νά μου ράξη...
μόνο τόν συμπέθερό μου
θά κρατήσω 'στό κεράει.

Μά και τούτος αν μ' άρψη τόν Μπακόπουλό θά πάρω
και μ' αυτόν θά σε τρακάρω.
'Ητανε δικός σου πρώτα, Δία σ' επωνόμαζε,
και τόν κόσμο τρώμαζε.

'Αλλά τώρα δέν τόν σιμάει του Διός ταστροπελέκι
και κοντά μου ντυθός στέκει,
και τόν βάζω 'στό τιμούν
μόνο για να σε θυμάνη.

Πέρνω και τόν Κρεσπενίτη και τής Θήβας τόν Δκούτη
και σ' άφνω τούς πιστούς σου νά τούς τρέφω με κουρκούτι.
Με τής στραβοτιμονιαίς σου μη μου κάνης πικηγύρι,
έλλως πέρνω και τόν Κόντε δεύτερο καρβοκαύρη
για να βγαίνη μπρός σου φάτσά
σε φουρτούνε και μπουνάτσά.

Και 'στό πλοίο για φιγουρα βάζω τή χρυσή Κορώνη
νά προμάξω τήν Κορόνα,
και μ' αυτά 'στου Παρλαμέντου τά πελάγη θ' άρμενίζω
κι' έτσι θά σε δαμονίζω.

**'Ο Θοδωρής βροντά
κι' όργιλος άπαντά.**

Ράλλη, μήν κοκορεύεσαι κι' οι λόγοι πην άδικώς,
Ράλλη, μήν κοκορεύεσαι κι' έγώμαι γερό λύκος,
και γράφω τής φουρτούναις
'στης δηό μου τής πατούναις.

Για μεγάλο σου χατήρι
σ' έκπνκ καρβοκαύρη,

και μη σήγγεσαι, Ραλλού μου, τόν άέρα νά μου πάρης
και μαζί μου να τρακάρης.

Έγώ σούδωσα λουστρώμους, έγώ σούδωσα σαβουρα,
μά για πλούσιους δέν κάνεις και τά κκατφέρεις σκουρα.
Θά σου κίβω τόν άέρα,
θα σε ρίξω μες 'στην ζερα.
Με τήν 'Ασο σε κτυπά
και τήν Πύλαρο τρυπά.
'Ασος ήσουν, χρυσόμάλλη,
κι' 'Ασος θ' άπομεινής πάλι.

Κι' αν Δήμαρχον ού μην άλλή
δέν έξηλάην τόν Διμαλά,
τότε τκανοσάνδη, σεισμός Βουλευτηρίου,
και νίκη 'στό Κορόνη,
κι' έγώ θα τó ξενάλεγα 'στης τρίτης Σεπτεμβρίου
τό κλασικό μπαλακόνι.

*'Αγγελος φθάνει πρώτος
τάδε λαλών εδγλώτιως.*

'Αγγ. — 'Ο Ράλλης άπεράσισε παραίτησιν νά δώρη,
άλλ' ως 'στό βράδυ φάνετικι πώς θα τó μετκωλώρη.

*'Αγγελος δεύτερος πετά
κι' άσθμαίνων λέγει τά και τά.*

'Αγγ. — 'Ο Ράλλης άπεράσισε να μην παραιτηθή
κι' έπληγε 'στόν συμπέθερο να συνενωθή.

*Τρίτος 'Αγγελος προβάλλει
τάδε λέγων περὶ Ράλλη.*

'Αγγ. — Έκ τής Περσίας έρχονται τρεις μάγοι με τά δώρα,
τρεις άποράσεις άλλες κι' ό Ράλλης έως τώρα.

*Τέτατος ηλιαλεί
και καθήδως λαλεί.*

'Αγγ. — 'Ο Κόντες άπεράσισε τόν Ράλλη να κκατάρη
κι' άλλην κτύς Κυβερνησιν θα ξεκασιματίση.

*Και πέμπτος άλλος φθάνει
άπό τόν Νεαγγώνη.*

'Αγγ. — 'Ο Ράλλης τó ξεκατάρησε μετά τού Κορδονάτου
και βλαστικός και γράγορος μαζεύει τά χατήριά του.

